

A MEGBOCSÁTATLANSÁGRÓL

Bor Ferenc és Horváthné Éva élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Ságvár, 2018. 03. 12.

Pásztor: Szeretettel köszöntünk benneteket a szeretet gyülekezetben! Mi vált ki örömet a mennyben? Itt az öröm kenete van jelen. A Biblia azt írja, hogy egy bűnös megtérésén már öröm van a mennyben. Tehát ha valamit az ember megtalál, annak örül. A Lukács evangélium 15. fejezetében van három történet egymás után, amelyeknek a vezérfonala az, hogy elveszett, és megtaláltatott. A Lukács 15,6-ban egy bárány veszett el, és milyen nagy öröm volt a pásztornak, amikor megtalálta! A Lukács 15,9-ben a pénz veszett el, és milyen nagy öröm volt annak az asszonynak, amikor megtalálta! A Lukács 15,24-ben pedig a tékozló fiú, aki eltávozott a családjától, azt hitték, hogy elveszett, de megtaláltatott. Mindenki szívében ott volt az öröm. Isten szívében is ott van az öröm, amikor egy ember visszatalál az igaz útra, a keskeny ösvényre. A tékozló fiú esetében megfigyelhetjük, hogy Jézus csak a megtaláló reakcióit mutatja be. Nem tudjuk, hogy mit érzett például a tékozló fiú. De annál inkább megismerjük majd a bátyja hozzáállását, az érzelmeit, a reakcióit, a következő tanításból. Évi fog ma szolgálni felétek, fogadjátok szeretettel.

Évi: Köszönöm a mennyei Atyának, hogy a mai napon szolgálhatok felétek, és nagyon szeretlek benneteket. Ma a megbocsátatlanságról fogok még tanítani, ez az utolsó rész, amit hozott az Úr, és Joyce Meyer tanítása alapján készült ez a tanítás. Egy tanítás sem egyforma. Fábián Attila szolgálótestvérünket hallottuk tegnap Budapesten. Nagyon építő, és nagyon szívhez szóló tanítása volt. Azt mondják, olyan szolgáló, ami a szívében, az a szájában. Nem keményen tanít, de határozott. Nem nyeli le, nem rejti véka alá, hanem átadja, amit kell. Mert nagyon sok probléma van a gyülekezetekben, és bizony valamilyen módon át kell adni a szenteknek az üzenetet, hogy ki tudja magát igazítani az ember, vagy éppen tudjon segíteni a másoknak. A tanítások mind olyanok, hogy segítik a testvéreket abban, hogyan segítsenek a másoknak. Joyce Meyer is hasonló, mert ő is eléggé keményen meg szokta mondani a tanításokban, amit Isten a szívére helyez. Ami a szívében, az a szájában. Én nem úgy fogom átadni, de nagyon lehet ezekből épülni, ezek nagyon jó kis tanítások. Dicsőség az Úrnak, hogy mi már azért növekedtünk az Úrban elég sokat mindannyian, és ki tudjuk igazítani a szívünket, tudunk egymásnak segíteni. Ami nem a miénk, azt meg arra használjuk, hogy másoknak segítsünk. Akár a családban, akár baráti körben, munkahelyen, vagy bárhol máshol tudjuk ezt használni.

Amit eddig is már hallottatok tőlem, hogy a megbocsátás az egyik legnagyobb kihívás az életünkben. Járunk a börtönbe, és ott is az egyik hölgy azt mondja, hogy megérintette a szívét a szeretetről szóló tanítás. Folyamatosan olvassa az Igét a Bibliában, de a megbocsátással problémája van. Nem érti, hogyan lehet, hogy tud megbocsátani? Mindig a szeretetről szóló Igét tanulmányozza, és minden alkalommal jön, és mondja. De azért még mindig hozzáteszi, hogy még mindig nem érti. Mondom, akkor még mindig olvassad, még mindig tanulmányozzad, mert el kell jutni egy bizonyos pontra mindannyiunknak, hogy meg tudjunk bocsátani. Mert bizony sok sérelem, sok nehezítés, sok irigység, sok bántás van az ember szívében, amikor megtörténnek dolgok. Pláne amikor az ember gyermekei nagyobbá válnak és még gyerek és szülő, vagy unoka között is nagyon sok konfliktus előadódhat. Bizony az embernek keményen kell tanulnia és keményen meg kell állnia. Tudnia kell, hogyan szóljon a gyerekének, hogyan szóljon a munkatársának, a barátjának, szomszédjának, hogy segítse őt, és hogyan nem helyes használnia a száját. Vagy a cselekedeteit is változtassa meg. Mert sajnos az emberekben van visszahúzó erő, hiszen a világ nagyon eltorzult. Az ördög ellopkodja az embereket. Elhúzza az embereket, és problémákat akar okozni állandóan. A gondolatokon keresztül jönnek ezek, amikor az ördög is sugdos, hogy akkor is mondd meg neki! Akkor is rúgjál bele! Mármint nem lábbal, hanem szavakkal. Ezek nagyon rossz dolgok.

Segíteni kell a másikat, de dicsőség az Úrnak, az a gondolat jött, hogy hála Istennek, minden embernek megvan a megfelelő személy, aki tudja terelgetni. Hisszük, hogy mindannyian megtaláljuk azt. Mert én a férjemnek nem tudok olyat mondani, amit elhisz nekem. Vagy nem tudom átformálni. Köszönetet mond, és hallgat rám sokszor. Vagy éppen az egyik gyerekem, vagy a másik gyerekem. Nem én vagyok az ő kiképzője, hanem megvan a megfelelő személy, akire hallgat. Dicsőség az Istennek! Ezekért mindig imádkozni kell, hogy a megfelelő személyt küldje oda a jó Isten, hogy a Szent Szellem érintse meg a szívét annak az embernek, akinek elhiszi azt, amit nekem nem. Sokan küszködünk ezekkel a problémákkal, hogy szeretnénk segíteni, de nem akarják meghallani. De hisszük, hogy ez majd megoldódik. Elnézést, hogy egy kicsit eltértem. Ez majd helyre fog jönni az életben, a helyzetekben.

A szívünkbe nem szabadna megengedni a sérelmet. Nem szabadna megengedni a neheztelést, a megbocsátatlanságot, mert saját magunknak ártunk vele. Mert amikor valakire neheztelünk, az nyomja a szívünket. Azt szokták mindig mondani, egy nyomás van itt a mellkasomon. Meg kell bocsátanunk másoknak, mert ha megtesszük, azzal magunknak is jót teszünk, meg a másoknak is, mert felszabadulunk mi is és ő is a megkötözöttség alól. A nyomás alól. Ha valakinek van valakivel problémája – lehet szomszéd, családtag, vagy egy szent a gyülekezetből –, akkor ne húzzuk hosszú ideig ennek a tisztázását! Jó azt időben lerendezni, ne hordozzuk magunkkal azt a nyomást!

Nagyon szép példa van itt az Igében. A tékozló fiú példázata, amit Jézus mutatott be. Ebből az igesorból láthatjuk a sértődésből és a féltékenységből adódó megbocsátatlanság romboló hatását. Az Egyszerű fordításból fogom nektek felolvasni ezt a példázatot. A miénkben is hasonló, de itt egyszerűbben írja le az Ige.

Lukács 15,11–16. Egyszerű fordítás

11. Azután így folytatta: „Egy embernek volt két fia.

12. A fiatalabbik azt mondta az apjának: Apám, add ki az örökségemet! Ekkor az apa szétesztotta a vagyonát a két fiú között.

13. Nem sokkal ezután a fiatalabbik minden vagyonát pénzzé tette, és elköltözött egy távoli országba. Ott olyan költséges életmódot folytatott, hogy hamarosan mindenét elpazarolta.

14. Miután már minden pénze elfogyott, éhínség támadt azon a vidéken, és a fiú is nélkülözött.

15. Ezért munkát vállalt egy ottani gazdánál, aki felfogadta, hogy a disznónyáját őrizze.

16. A fiú már annyira éhes volt, hogy még abból is szívesen evett volna, amit a disznók ettek, de senki nem adott neki.

Ez a bevezetője ennek a példázatnak. Vannak olyan emberek, általában fiatalok és gazdagok, és illik rájuk ez példa. A szülők mindent a gyerekük alá tesznek – ezt szokták mondani. De tényleg, ez így van, hogy mindent a kezükbe adnak. Házat kapnak a szülőtől, autót, egy csomó pénzt. Azt csinálsz, fiam, amit akarsz, elmehetsz dolgozni, bulizni, elmehetsz a barátaiddal rossz dolgokat tenni, betörhetsz, és sorolhatnám, mert ebben minden benne van. Mert általában ilyen emberek vannak bent a börtönben is. Mert mindig azt mondják, hogy a pénzzel nincs gondjuk. Akkor ebből adódóan már hasonló gondolat jön az emberben, hogy miből is ered? Ezek a fiatalok nem vigyáznak az autóra se, mert ha összetörik, akkor majd lesz másik, nem számít. Ha nem fizeti a számlákat a házban, nem számít, ha elveszti a házat, majd az apám vesz másikat. Ezek a fiatalok nagyon gyorsan el tudják pazarolni a pénzt, mert ha elfogy, akkor majd megyek apámhoz, anyámhoz. Ez a tékozló fiú is kikérte a pénzét, a vagyonát az apjától. Pénzzé tette, elment, és elpazarolta, eltékozolta. Erre szokták mondani, hogy így járt, mert utána kapaszkodott, kapálódzott, hogy mit csináljon? Képes volt annyira megalázkodni, hogy elment dolgozni, mert nem volt pénze. Rá volt kényszerülve. De azt se bírta, mert nem szokott hozzá a munkához. Folytatjuk az igeolvasást, mert nagyon érdekes dolgok vannak ebben.

Lukács 15,17–20/a. Egyszerű fordítás

17. Végül belátta, hogy mennyire ostoba volt, és ezt mondta magában: Apám minden szolgájának bőségesen van mit ennie, én meg itt halok éhen!

18. Azonnal elindulok, visszamegyek apámhoz, és azt mondom neki: Apám, vétkeztem Isten ellen, és ellened is.

19. Nem vagyok többé méltó, hogy a fiadnak hívjanak, de legalább hadd álljak be a béreseid közé!

20/a. Ezzel a fiú elindult, hogy visszatérjen az apjához.

Belátta, hogy nem jól cselekedett. Magába szállt, elgondolkodott, és rádöbrent arra, hogy nem jól cselekedett. Felismerte. Nagyon sok jelzővel tudom ezt elmondani. Megtért, kiigazította magát. Megalázta magát, lerakta a büszkeségét, és mit tett végül? Hazament. Megfordult a rossz útról a jó útra. A saját hibáinkból sokat tanulunk, mert mindannyian jártunk rossz úton, és mindannyian eltévesztettük, és ki tudtuk igazítani magunkat. Dicsőség az Úrnak. Meglátta azt, hogy nem értékelte az örökséget, amit kapott az apjától. Nem tudta értékelni. Amikor minden elment, utána rájött arra, hogy hibázott, és kiigazította magát. Voltak olyan helyzetek, és a mai napig is vannak, amikor azt szokták mondani, az egyik hónapról a másikra élnek. Nekem is volt a rokonságomban, saját példákat hozok, egy olyan család. Megkapta a fizetést, meg volt a pénz, egy hétig minden jó, minden volt, szotyola, cigaretta, volt mindenféle finomság. Egy hét után meg nézték egymást, hogy most mi történik, mi legyen? Nem osztották be a pénzt. Nem szabad hirtelen eltékozolni, eldobni a pénzt a pénztárcából, mert valamilyen szinten be kell osztani. Nem tudták hova kell vetni azt a pénzt. Nem jó helyre vetették. Elszórták. Ez a tékozló fiú is ilyen volt. Elszórta, eltékozolta a pénzt. Ez csak egy kis kitérő volt, mert vannak emberek, akik így élnek.

Lukács 15,20–24. Egyszerű fordítás

20. Ezzel a fiú elindult, hogy visszatérjen az apjához. „Még messze volt a háztól, amikor az apja meglátta és megsajnálta. Eléje szaladt, a nyakába borult, megölelte és megcsókolta.

21. A fiú pedig ezt mondta: Apám, vétkeztem Isten ellen, és ellened is. Nem vagyok többé méltó, hogy a fiad legyek.

22. De az apja ezt parancsolta a szolgáknak: Siessetek, hozzátok ide a legszebb ruhát, és adjátok rá! Húzzatok gyűrűt az ujjára, és sarut a lábaira!

23. Azután vágjatok le egy hizott borjút, hogy együtt ünnepeljünk,

24. Mert a fiam meghalt, de feltámadt, elveszett, de megtaláltam! Ezután ünnepelni kezdtek.”

Ebben van egy gyönyörűség rész, és megkönnyeztem, amikor készültem a mai tanításra. Amikor még a fiú messze volt, és meglátta az apja. Képzeljétek el, amikor elmegy egy gyermek otthonról, és nem tudja az apja, mi van vele és várja haza. Amikor meglátta, megsajnálta, megesett rajta a szíve, és elé szaladt. Megölelte, megcsókolta. Szinte egymásba fonódtak. Hogy milyen gyönyörű jelenet lehetett ez ott! Ez az igerész az Atya szerető szívét mutatja be. Mert ez az apa megszánta a fiát, megesett rajta a szíve. Ez egy gyönyörűség igerész itt. Egy szó nélkül visszafogadta őt. Nekünk is így kellene bánnunk azokkal az emberekkel, akik a hibáikat igyekeznek velünk szemben jóvátenni. Akik megbántanak és jönnek bocsánatot kérni. Nem azt kéne tennünk, hogy de ezt tetted, azt tetted, miért csináltad? Hanem mindent elfelejteni, megölelni és megbocsátani neki. Ez az apa nem vágta a fejéhez, hogy miért mentél el? Miért szórtad el a pénzt? Hol voltál eddig, fiam? Nem jutottam az eszedbe? Nem vágta a fejéhez. Nem sorolta a hibáit. Ez egy jó példa számunkra. Mert hogyha valaki megbánt bennünket, és visszajön bocsánatot kérni, akkor meg kell tennünk. Nem szabad, hogy az orra alá dörgöljük, hogy mit tett. Ezt mondjátok el mindenkinek! Ne merészelje ezt megtenni! Nem azért vagyunk, nekünk vissza kell szeretni a gyermekeinket, vissza kell szeretni az elveszett bárányokat, és vissza kell szeretni a régi ismerősöket. Bárkit, akivel olyan

helyzetünk van. Hallottam valakit, akinek a nővérevel volt ilyen problémája. Messze laknak egymástól, rég látták egymást. Vissza kell őket szeretni. Mert nekünk ez a feladatunk, hogy a megbocsátást és az isteni szeretetet gyakoroljuk feléjük. Még egy gondolat van ebben az igesorban, amikor elmondja a fiú, hogy mit tett. Bocsánatot kér és megalázza magát. Apám, vétkeztem Isten ellen, és ellened is. Nem vagyok többé méltó, hogy a fiad legyek. Ez is egy csodálatos rész benne. De mi az első? Hogy Isten ellen vétett. Először Istentől kért bocsánatot, és utána a személytől, akit megbántott. Ez is egy csodálatos gondolat. Mert ha mi megbántunk valakit, Istent is megbántjuk, mert Isten nem ezt tanította nekünk. Jézus itt a földön nem azt tanította nekünk, hogy dörgöljük a másik orra alá, hogy mit tettél velem ekkor meg ekkor. Hanem azt tanította meg velünk, hogy szeressük őket. Nagyon sokat kell még ehhez tanulni mindannyiunknak. Nekünk, pásztoroknak is. Mindannyiunknak. Hisszük azt, hogy mindig elének hozza az Úr azt a tanítást, amibe mindig egy kicsi tortaszeletet kapunk. Mert, ahogy elmondta Fábrián Attila és Erzsébet előjárónk a tanításban, hogy van egy tortaszelet, és amikor bántás van a szívedben akkor az a tortaszelet leesik onnan. Most ezt ahhoz tudom hasonlítani. Az irigység, az megint egy tortaszelet. Hol van a teljesség? Nekünk a teljesség felé kell menni. A teljességet kell vágnia. Isten igazságában levő teljességet. Megyünk tovább.

Lukács 15,25–28. Egyszerű fordítás

25. „Az idősebb fiú ezalatt a mezőn volt. Amikor hazafelé jött, és a ház közelébe ért, meghallotta a zenét és a táncot.

26. Odahívta egyik szolgáját, és megkérdezte tőle, mi történt.

27. Hazajött az öcséd – felelte a szolga –, apád pedig levágatta a hízott borjút, mert épségben kapta vissza a fiát.

28. Emiatt az idősebbik fiú megsértődött, és nem akart bemenni a házba. Az apja kiment hozzá, és kérte, hogy jöjjön be.

Tehát ez a mezőről hazaérő idősebbik testvér rosszul tekintett a vigadozókra. Meghallotta a zenét, meghallotta a mulatságot, és meglepődött, hogy mi történik itt? Elkezdett kérdezősködni, hogy mi folyik itt? Amikor megtudta, hogy mi történt, egyből felháborodott, rögtön jöttek a gondolatok a fejébe, hogy mi az, hogy hazajött az a testvér, és akkor neki mulatságot rendeznek. Aki eltékozolta a pénzt, meg dobzódva élt, és így tovább. Megharagudott, olyan dühös lett, hogy nem akart bemenni a mulatságba. Nem akart ünnepelni, ahogy Joyce Meyer mondta. Nem akart bulizni. Úgy döntött, hogy inkább kint marad, és duzzog. Az „idősebb testvér” típusú emberek nem szeretik a mulatságot meg a nevetést. Nem szeretik az örömet, mert nem szeretik jól érezni magukat. Sokan vannak így. Ők csak komolyak és komorak akarnak lenni, kritikusak és ítélkezők. Ezek az emberek ilyenek. Teljesen belefeledkeznek a saját dolgaikba, és összehasonlítják más emberek tetteit a sajátjukkal. Mindig ezt csinálják ezek az emberek. De van egy jó hírem. Ettől Isten még ugyanúgy megrendezi a bulit, a mulatságot! Akár részt vesz valaki Isten partiján, akár nem, Ő megrendezi egyet. De az idősebbik fiú hozzáállásával ki is lehet ebből maradni. Tudjuk, hogy a családjainkban családtagok vagyunk. De ennek ellenére mégis házon kívül maradhatunk. Ez azt jelenti, hogy járhatsz a gyülekezetbe úgy, hogy mégsem élsz igazán az Isten jelenlétében. Mert vannak ilyenek is. Az Atya háza az Ő jelenléte, ami egy bensőséges közelséget jelent. Amikor egy családban élsz, akkor közel vagy a családtagokhoz, mert egy házban éltek. Isten nem csak egy tornácon zajló kapcsolatra hív minket, hanem azt mondja nekünk, hogy gyere beljebb! Beljebb hív. Ne a tornácon légy, gyere beljebb! Ugyanis a kárpit, amely elválasztotta a szentélyt a Szentek Szentjétől, ahol Isten Szelleme lakott, Jézus halálakor kettéhasadt és kijött a Szent Szellem. Ez nyitott számunkra utat, hogy Istennek a bensőséges jelenlétébe beléphessünk. De bárki dönthet úgy, hogy továbbra is kint marad a tornácon. Ehhez elég, hogyha az ember keserű marad. Irigykedik, féltékeny. Ehhez elég, ha mérges lesz arra, aki nem úgy bánt vele, mint ahogy ő szerette volna. Aki viszont nem sértődik meg, és nem

keseredik meg, hanem úgy dönt, hogy megbocsát, az örömmel be tud menni az Atya jelenlétebe. Be tud menni a multságba. Mindannyian dönthetünk úgy, hogy az Úr örömét választjuk és multságban leszünk. Hisszük azt, hogy mindannyian ezt is választjuk. De gyönyörű választási lehetőség! Ez nem azt jelenti, hogy félredobunk minden felelősséget, és hasznavehetetlen emberekké válunk, hanem azt, hogy élvezzük Isten jelenlétét.

Visszatérve az idősebb testvérhez: az idősebb testvér megharagudott, és nem akart bemenni a vigasságba. Nem akart bemenni az apja házába. Pedig mit tett az apja? Kiment, és kérlelte őt, hogy gyere be, örülj te is a testvérednek! Gyere be, örvendezzünk együtt! A drága mennyei Atyánk, a mi Istenünk, Ő is szívből kérleli az embereket, hogy lépjünk be abba a csodálatos jelenlétebe. Lépjünk be és érezzük az Ő gyönyörűséges jelenlétét. De sértődöttek, és haraggal a szívünkben nem lehet bulizni. Nem léphetünk be abba a buliba. Ehhez a lépéshez el kell engedni, oda kell adni Istennek a sérelmeket, és el kell felejteni azokat. A Zsoltárokból van egy gyönyörű Ige:

Zsoltár 37,5.

5. Hagyd az Úrra a te útjaidat, és bízzál benne, majd Ő teljesíti.

Ugye sértődéssel nem mehetünk be a multságba. Mivel ez az idős testvér megsértődött, megharagudott, felháborodott, kiment hozzá az édesapja, akinek azt mondta:

Lukács 15,29–30. Egyszerű fordítás

29. Ő azonban így válaszolt: Látod, én évek óta szolgállok, és teljesítem minden parancsodat, de nekem még egy kecskét sem adtál soha, hogy a barátaimat vendégül lássam!

30. Mikor hazajön az a fiad, aki a vagyonodat prostituáltakra pazarolta, te levágotod a kedvéért a hizott borjút!

Az idősebb fiú fölháborodott és elmondta, hogy én milyen vagyok és te mit tettél. Ebben a két versben láthatjuk, hogy vérig van sértve ez a testvér. Több helyen előfordul, hogy azzal a gyerekekkel, akik rosszat tesznek, akkor is megkülönböztetett szeretettel bánnak a szülők. Akkor is megkülönböztetett szeretettel veszik őket körül, és a másik testvéreknél ez irritáló, idegesítő lehet, ugye? Irritálja a másik testvért, hogy miért, amikor olyan rossz természetű, rendetlen és mégis őt így szeretgetik? Én meg milyen jó gyerek vagyok, jó tanuló és mégsem érzem azt a szeretetet. Ugye, vannak ilyen helyzetek? Volt egy ilyen példa, amikor az én Beni fiam kicsi volt még. Az iskolában volt egy jó barátja, és az ő családjában hárman voltak testvérek. Beni és a barátja gyakran találkoztak, és sokat beszélgettek. Szóba került az is, hogy kit mennyire, meg miért szeretnek otthon. A fiam azt mondta, hogy minket egyformán szeretnek anyukámék. Anyukám és apukám is. A fiú meg azt mondja, hogy őket nem, mert engem azért szeret az apám és akkor szeret, amikor elmegyek neki borért a boltba, a másikat ezért szereti, a harmadikat azért. Tehát nem szabad megkülönböztetett szeretettel bánni a gyerekeinkkel. Egyformán kell szeretni őket is, a testvéreinket is, mindenkit. Tehát nagyon jó tanulási lehetőség az, hogy a családjukat, hogy tudjuk szeretni. Nekem is tanulási lehetőség, hogyan tudjam minél jobban a férjemet szeretni, hogyan tudjam a gyerekeimet minél jobban szeretni. Az Úrban a testvéreket hogyan tudjam mindennél jobban szeretni. Ezek csodálatos dolgok, és ezt meg tudjuk tanulni. A sértődöttség nevű óriást meg kell semmisítenünk ahhoz, hogy át tudjunk menni az ilyen és hasonló próbákra, hogy Isten ígéreteiben és áldásaiban járassunk. Tanulnunk kell napról napra az Igéből. Soha ne hagyjuk el az Igét, mert ha sértődöttek és mérgesek vagyunk, nem fog ez semmin se változtatni. Isten Igéje az igazság. Az fog megváltoztatni, ha jó dolgokat mondunk ki. Ha dühös is vagy és annak ellenére meg tudod ölelni a másikat szeretettel, és leteszed azt a bántást. Amikor az emberek egymással összeszólalkoznak, akkor gyakran több éves sérelmeket hoznak fel. Nagyon sok embert hallok, akik ilyeneket mondanak.

El kell mesélnem, mert nem titok és nevetek rajta, bár elég személyes dolog. Itt voltam Ságváron a vásárban, és találkoztam az egyik volt osztálytársammal. Nagyon örültünk egy-

másnak. Régen találkoztunk, pedig csak a másik utcában lakik. Elkezdünk beszélgetni, aztán rétért arra, ami foglalkoztatta őt. Azt kérdezte, hogy tényleg elköltöztél a Sanyitól? Mondom neki, hogy én nem tudok róla. Mert neked van valakid és te elmentél. Megkérdeztem, hogy azt tudja-e, hogy hová, vagy kihez költöztem? Nem tudta. Akkor ketten vagyunk, akik nem tudják. Szörnyű, hogy az ember egy munkahelyet, egy szolgálati helyet otthagy, akkor az emberek azzal foglalkoznak, hogy akkor most ez miért csinálta? Biztos elment valaki mással, meg ilyeneket mondanak. Mondtam neki, legyen a hitük szerint. Engem nem érdekelnek. Mi együtt vagyunk, jól megvagyunk egymással. Dicsőség az Úrnak! Legközelebb mondd meg nekik, hogy mindenkinek van saját háza, portája, ahol lehet söprögetni, aztán a saját gondjaikat próbálják először helyre tenni, ne a másikat, mert az nem jó dolog! Aztán nagyon jól neveltünk. Elmondta, hogy vele is így csináltak, amikor a munkahelyét otthagyta. Róla is pletykáltak. Mondom neki, nem baj, annál egészségesebbek vagyunk, ne törődj vele! Szóval vannak helyzetek a mai napig, de már egy évvel ezelőtt is ez a műsor ment, de dicsőség az Úrnak annál jobban megvagyunk Sanyival. Halleluja! Azóta sem tudom, hogy kivel kötöttek össze, de nem is érdekes.

Visszatérünk a példázathoz. Ott jártunk, hogy amikor az emberek összeszólalkoznak egymással, akkor a több éves sérelmeket rángatják elő és egymáshoz dobálják. Hosszú ideig dédelgetik a sérelmet, haragszanak, és ez hosszú ideig emészti őket, mert ott a nyomás. De biztos, hogy a szíve mélyén ott van, hogy jó lenne vele találkozni és megbeszélni ezt a dolgot. Én is voltam ilyen helyzetben régen. Amikor megtörtént a megbocsátás, amikor megbeszéljük, megöleljük egymást és utána olyan jó. Felszabadul az ember. Biztos voltatok ilyen helyzetben. Én voltam és ez olyan jó. Mert amikor emészti magát az ember, az nem jó. Aztán megint jön egy sérelem, és újabb bántás kerül a meglévő listára, amely egyre csak nő, és az ember szívében később óriássá válik. Ha valaki olyat mond a másiknak, ami nem tetszik, akkor az azonnal visszavág a sérelmeivel. Ez nem jó. Inkább az lenne a jó, ha elengedné a füle mellett és egy jót mosolyogna. Igazából sajnálatra méltóak az ilyen emberek, akik így viselkednek, de hisszük, hogy az Ur majd kiigazítja mindegyiket. Sajnos a megbocsátatlanság mindig előhozza a sérelem listákat. De mindig ezt mondjuk, hogy ez már történelem, hagyjuk már, elmúlt! Új lap, új bekezdés, menjünk tovább! Szeressük egymást! Megyünk tovább a 31–32-es igeversre, ahol az apa válaszol a sértődött gyermekének.

Lukács 15, 31–32. Egyszerű fordítás

31. Az apja erre így válaszolt: „Fiam, te mindig velem vagy, és minden vagyonom a tied!

32. Most gyere, ünnepeljünk, és örüljünk együtt, mert öcséd meghalt, de feltámadt! Elveszett, de megtaláltam!”

Tehát mit mondott az apa? Azt mondta a fiának, aki vérig volt sértve: „Fiam, te mindig velem vagy, mindig velem voltál ez idő alatt is, amíg az öcséd nem volt itt. Minden vagyonom a tied. Bármikor mulathattál volna a barátaiddal. Miért nem tetted meg? Bármikor mulathattál volna! De az helyénvaló, hogy én most az öcsédnek ünnepséget rendezek. Az helyén való, hogy mulatunk, együtt örvendezünk, mert ő épségben, egészségben hazatért. Visszajött ennyi idő után. Gyere, örvendezzünk együtt!” De nem tudott az idősebbik testvér örülni. Miért nem? Mert megsértődött. Mert megharagudott. Ugyanis olyan dolgok történtek vele, amik nem tetszettek neki. Ezt a helyzetet nem tudta kezelni, mert a szíve sértődött volt. Nem akart alkalmazkodni. Nem akarta az érzéseit alárendelni az atyja akaratának. Miért? Mert féltékeny volt a testvére. Nem tudta elviselni, hogy ilyet tett a testvére és mégis tudja szeretni az apja. Mégis vissza tudta fogadni. Elfelejtette a hibáit és visszafogadta. Mindezeknek a negatív érzéseknek a gyökere a testvére iránti megbocsátatlanságból fakad. Valószínű, hogy ez már régóta dédelgetett sérelem lehetett. Amikor elment a testvére, biztosan már előtte is voltak problémáik. Mert két testvér között is mekkora különbség lehet! Nem vagyunk egyformák. Különbözik mindenkinek a természete. Lehetnek ikertestvérek,

akkor is különbözik a természetük. Az egyik virgonc volt, a másik pedig visszahúzódo. Tehát ez az idősebb testvér nem csak az öccsére haragudott, hanem valószínű még másra is, mert az ilyen típusú emberek általában nem csak egy emberre haragszanak. Ezeket az „idősebb testvér” típusú embereket farizeusi, vallásos keresztényeknek, vallásos természetű embereknek nevezik. A Zsidó 12,15 arra figyelmeztet minket, hogy óvakodjatok a keserűségtől, a nehezteléstől, hogy meg ne fertőzzön titeket. Ezt el is olvassuk.

Zsidó 12,15.

15. Ügyeljete arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne hajoljon, hogy a keserűség bármely gyökere felnövekedve zavart ne okozzon, és sokakat meg ne fertőzzön.

A szívünkben felnövekedett keserűség káros hatással lehet még a környezetünkre is, mert ha az emberben van valami keserűség vagy bántalom, azt érzi a környezete. Ha nem olyan a hangulatunk, azt megérzi a másik. Ugyanúgy, mint ahogy mi is megérezzük a másikon, ha valami bántja, vagy valami bosszankodás van a szívében. Ezért kell folyamatosan résen lenni, hogy ne távolodjunk el Isten kegyelmétől, mert az az Ő meg nem érdemelt jóindulata felénk. Mindig a kegyelmét, és még több kegyelmet kérünk Tőle. A drága jóindulata minden napon ott van az életünkben.

A következő alapelvek segítenek felismerni azt, hogy a szívünkben sérelem, vagy meg nem bocsátás van.

1. A megbocsátatlanság számon tartja a sérelmeket.

Láthatátok a Lukács 15,29-ben, ahogy az idősebb testvér reagált. Ebben olvashatjuk, ahogyan felsorolta az apjának a sérelmeket. Azt mondta, hogy én soha nem szegtem meg a parancsodat, sok évig szolgáltalak téged, soha nem tettem semmi rosszat, bezzeg az öcsém elszórta a pénzt! Ebből láthatjuk, hogy az ítékezés mindig azt mondja, hogy te rossz vagy, én pedig jó. Ahogy már az előző két tanításban is hallottátok, Péter apostol is megkérdezte Jézustól, hogy hányszor kell még megbocsátanom a testvéremnek. Elkezdte számolni a sérelmeket, és már hétnél tartott. Már hétig el is jutott, és már nem akarta tovább számolni a sérelmeket. Mert a megbocsátatlanság mindig számon tart. Az 1Korinthus 13. viszont azt mondja, hogy a szeretet nem rója fel a rosszat, nem számolgatja, hogy hányszor követtek el ellene valamit. Az 1Korinthus 13,5-nek a második felét felolvasom a Bővített fordítás szerint.

1Korinthus 13,5/b. Bővített fordítás

5/b. A szeretet nem sértődékeny, nem ingerlékeny, nem neheztel, nem rója fel a vele szemben elkövetett gonoszságot.

Az idősebbik fiú azért nem tudott bemenni az atyai házba, mert sérelmet hordozott a szívében az öccsével kapcsolatban. Tehát nagyon veszélyes a megbocsátatlanság, mert távol tartja az embert az Atya házához. Távol tartja szellemileg is, mert a sértődöttség lefojtja a szellemi működést, és fizikailag sem akarja a lépést megtenni.

2. A megbocsátatlanság mindig panaszkodik.

Folytatta az idősebb fiú az apjának: „Te soha nem adtál nekem ennyi mindent, hogy együtt mulassak a barátaimmal! Soha semmit nem tettél értem, pedig én folyton dolgoztam!” Pedig a 12-es versben azt írja az Ige: Ekkor az apa szétosztotta a vagyonát a két fiú között. Mind a két gyermekének egyformán adott, mindegyiket egyformán szerette. A 28-as versben pedig az apa ugyanolyan szeretetet mutatott felé, amikor kiment hozzá, hogy gyere be, fiam, örüljünk, ünnepeljünk együtt! Ott is láthatjátok ezt a párhuzamot. Tehát nem mondhatta azt, hogy érte nem tett semmit. Az ilyen egyéniség nem veszi észre, hogy mit tesz a másik, csak amit ő tesz. Valószínűleg munkamániás volt, aki nem tudta, hogyan élvezze az életet. Ezért irigy volt azokra, akik képesek voltak mulatozni. A törvénykezés és az öröm nem fér össze. Nem fér meg együtt.

3. A megbocsátatlanság mindig elhidegít, és megosztja az egységet.

Mit mondott az idősebbik fiú? Úgy utalt az öccsére, amikor azt mondta az apjának, hogy ez a te fiad. Ezt nevezted te a fiadnak? Ezt az embert, ezt nevezted te fiadnak, aki elszórta a

pénzt? Nem ment be a multságba. Elzárkózott. Nem bulizok, inkább duzzogok egyet, mert az jobb lesz. Szerinte. Ez egy megosztottságot jelent. Nem vállalta a közösséget az öccsével. Milyen egy taszító dolog ez? Semmi szikra nem volt a szívében, hogy megbocsásson.

4. A megbocsátatlanság vádol, leleplez, és folyamatosan felhossa a sérelmet.

Hozzávágtá az apjához, ahogy mondtam az előbb is, hogy az öcsém parázna nőkre eltékozolta a pénzét. Eltékozolta a te vagyonodat, apám! Te meg levágod neki a hízott tulkot, a hízott borjút! Hát hogy van ez? Nem tudta megérteni, hogy ez miért van. Az idősebb fiú mindenki hibáját észrevette, csak a sajátját nem. Az apja is hibás volt, nem tett jót. Az öccse is rossz dolgokat tett. A multság is helytelen volt a számára. Ő csak a saját elgondolását nézte. Csak azt tartotta jónak, amit ő elgondolt.

5. A megbocsátatlanság mindig féltékeny.

Ha olyasvalaki kap áldást, akire az illető mérges, akkor az féltékenységet hoz elő. Egyébként ezek olyan jó alapelvek! Szépen felsorolja, hogy a megbocsátatlanságból milyen problémák adódnak. A tékozló fiú története egy tanulság a számunkra, hogy elkerüljük a hasonló helyzeteket. Megint egy szülő-gyerek kapcsolatot hozok példának. Általában a normális családokban a szülők egyformán igyekeznek szeretni a gyermekeiket attól függetlenül, hogy különböző a természetük, de egyformán szeretgetik őket. Az anya-gyerek kapcsolat azért elég szoros szokott lenni. Akiknek több gyermekük van, azok bölcsen járnak el, ha időben tisztázzák velük, amikor már tudatosan lehet, hogy segíteni fogják őket mindenben. Nem szabadna, hogy sértődést okozzon a gyermekek között az, hogyha a szülők nem ugyanazt a dolgot teszik meg velük, vagy nem ugyanabban az időben teszik meg értük. Ez azt jelenti, hogy a szülők egyik gyermekükért megtesznek valamit, amit a másikért az adott időben nem tudnak, de a többi ne sértődjön meg, mert a maga idejében mindegyik sorra fog kerülni. Mondok egy példát. Az egyik gyereket meghívják vacsorára a szülők, a másik valami miatt nem ér rá vagy nem tud eljönni. Vagy itt egy élő példa, amikor az unokára kell vigyázni. Próbáljon meg valaki egy időben Enyingen meg Zamárdiban lenni. Ugye nem tud eleget tenni mind a két gyermekének ugyanabban az időben. Tehát meg kell érteni a gyerekeknek azt, hogy most te vagy soron, most neked tudom ezt megtenni. Tehát ezt meg kell érteni. Mert kellemetlenek azok a helyzetek, amikor nyomás vagy feszültség kerül az emberre emiatt. Ránehezedik ez a feszültség a szülőre, mert nem tud egy időben segíteni mindegyik gyermekének. Megfelelő hozzáállással viszont csökkenthető a viszálykodás kockázata.

Sajnos a gyülekezetekben is vannak hasonló helyzetek. Nem a miénkről beszélek kimondottan, hanem az összes többről is. Mostanában, legfőképpen az utolsó időkben az irigykedés, a viszálykodás, a szeretetlenség. Épp ezt hallottam valamelyik tanításban, hogy újjászületnek a drága szentek, de aki nem növekedik az Ige megértésében, nem növekedik szellemben, az szellemi csecsemőként úgy él, mint a világ. Úgy gondolkodik, úgy áll a dolgokhoz, úgy cselekszik, úgy mondja ki a szavakat, mint a világ. Nagyon fontos, hogy az Ige élővé váljon a lényünkben, hogy azt mondjuk ki. Mert, a gyülekezetekre visszatérve, sok esetben a gyülekezetben lévő idősebb testvér miatt a fiatalabb testvér tékozló fiúvá válik. Az „idősebb testvér” típusú hozzáállás és viselkedés az, ami sok hívőt eltántorít a gyülekezetekből. Az újak azért jönnek, hogy szeretetet kapjanak, azért jönnek, hogy meggyógyuljanak, mert fájdalmaik és sebeik vannak. Testi, meg lelki sebeik is vannak. Azt hallom, amikor bejön valaki a gyülekezetbe, hogy itt olyan jó lenni, mert itt szeretetet érzek, olyan jó köztetek lenni! Vagy bármelyik gyülekezetben lehet ezt hallani. De vannak olyan közösségek, ahol azt mondják nekik, hogyha a közösségünk tagjává akarsz válni, akkor ezt és ezt be kell tartanod! Szabályokhoz folyamodnak. Azt mondják, hogy nem lehet hosszú a hajad, nem szabad ékszerrel használnod, csak hosszú szoknyában jöhetsz, be kell kötni a hajadat, vagy hozd a bérpapírodat, mert a tizededet le kell tenni nyomban! Vagy üljenek külön a nők ebbe a padosorba, ebbe meg a fiúk, férfiak. Vagy éppen ne lássak meg nőt a pulpitusnál, mert ilyen nincs! Nagyon sok helyen ilyeneket mondanak.

Nem szabadna hívőket kötésben, törvény alatt tartani, hanem hagyni kellene, hogy a Szent Szellem mutassa meg nekik azt, hogy min kell változtatniuk. Mert a Szent Szellem megmutatja, hogy az életünkben min változtassunk, hogy állítsuk a szívünket helyre. Jézus nem azért halt meg a kereszten, hogy legyen egy vallásunk, hanem azért, hogy mindenki bejöhessen a királyságba, szabadulást nyerjen és egy bensőséges szoros kapcsolatban lehessen Istennel. Nekünk az a feladatunk, hogy szeretettel vegyük körbe azokat, akik bejönnek, és egymást is, akik itt vagyunk, és minden testvérünket. Szeretettel vegyük körbe azokat is, akik elmentek a gyülekezetből és vissza akarnak jönni. Örüljünk nekik, együtt örüljünk velük és mondjuk azt, hogy úgy örülök, hogy bejöttél a gyülekezetbe! Úgy örülök, hogy visszajöttél a királyságba! Úgy örülök, hogy visszajöttél az ott helyedre! Ne maradjunk ki az Atya jelenlétéből egy sértődöttség miatt, hanem mindnyájan menjünk be az Ő házába, hogy részt vehessünk az Ő bulijában. Örvendezzünk együtt és éljünk az Atyánk akarata szerint! Az utolsó Igénk a Habakuk 3,18. Van egy gyönyörű dicséret erről az Igéről.

Habakuk 3,18.

18. De én örvendezni fogok az Úrban, és vigadok az én üdvözítő Istenemben.

Köszönöm, hogy meghallgattatok.

Pásztor: Köszönjük az Úrnak, hogy használta Évit a mai szolgálatban, és hisszük, hogy Isten szívéből az üzenet beplántálódott a hallgatóság szívébe, és ott meghozza a megfelelő gyümölcsöket. Ahogy elhangzott, az előbbi Ige egy dicséretben is szerepel. Tehát meg van zenésítve. Isten mindig rendez bulit és rajtunk múlik, hogy bekapcsolódunk, vagy nem.

Tegnap Pesten egy nagyon jó üzenet volt. Egy mondatba összefoglalva így lehet elmondani: Isten nem dobja el azt a hívőt, aki hibázik. Isten kegyelme ott van mindannyiunkkal. Az első példa, amit Attila előhozott, hogy Ábrahám hazudott. A feleségét a húgának nevezte. Isten annak a királynak megjelentette az igazságot és nem engedte, hogy baj legyen belőle és ítélet szálljon rá. Meg is szeppent. Lényeg az, hogy mindannyian valahol, valamikor hibázunk, de Isten kegyelme hatalmasabb. Nem tudunk olyat tenni, amivel Isten szeretetét levágnánk magunkról.

Elküldtem levelező listán *A sátán konferenciát tart* című anyagot. Ezt azért ajánlom a figyelmetekbe, mert ebből fel tudjuk ismerni, hogy milyen trükkökkel, manőverekkel akar kilopni bennünket a királyságból, a gyülekezetből. Nagyon szemléletesen mutatja be, hogyan akar eltéríteni. Az időtől meglopja az embert. A tévé elé ülteti, meg a magazinok elé, és nem a Biblia elé. Van itt számtalan felsorolás, úgyhogy olvashatók majd, mert elküldtem.

Magdi: Az angyalok nagyon vigyáznak ránk. Nagyon hálás vagyok az Úrnak! Mivel nem volt fűtésem, bekapcsoltam a gázpalackot, és olyan meleg volt a paplan alatt, hogy elaludtam, aztán elaludt a gáz is. Az angyalok vigyáztak rám. Reggel mentem, gondoltam, csinálók magamnak kávé. Mikor nyitottam a gázpalackot, volt egy kicsi láng, és akkor éreztem a gázszagot. Azért aludtam én este 10 órától, vagy fél 10-től, reggel fél 8-ig egyfolytában. Gondolom, hogy a gáz szaga nagyon jó altató volt. Az angyalok nagyon-nagyon mellettem vannak, és nagyon hálás vagyok az Úrnak, hogy az angyalok mindig vigyáznak rám.

Pásztor: Szintén a fűtéssel kapcsolatos a következő történet. Az egyik vidéki gyülekezet Esztergom megyében kapott a Művelődési háztól egy termet. Előtte újították fel a Művelődési házat. Fafűtéses kályha volt. Mindenki örvendezett, hogy jó meleg van, jól ég a tűz. Az egyik szent fia tűzoltó, és most a tél vége felé mondta neki, hogy nézze meg fent a padlason a kéményt. Tudjátok, hogy milyen jelentéssel jött vissza? A kémény nem ér ki a tető fölé, a padlason el van tömve. Amikor átépítés volt, akkor a Művelődési ház vezetője mondta, hogy az egyik kéményt bontsák le, de rosszat bontottak le. De nem történt szén-monoxid-mérgezés! A kémény papírral volt bedugva, ami egy kicsit megpörkölődött. Ennyi volt az egész. Itt is az angyalok munkája látható.

Ágnes: Ha nehezünkre esik valakivel szeretetben járni, vagy valakinek megbocsátani, akkor tudjuk kérni a Szent Szellem segítségét. Drága Szent Szellem, tanítsd meg nekünk, hogyan tudjuk isteni fajta szeretettel szeretni a másik embert, és hogyan tudunk neki megbocsátani, hogyan tudunk érte úgy imádkozni, hogy közben szeretettel gondoljunk rá, és hogyan tudjuk őt körülvenni hittel, szeretettel és Ő segíteni fog. Ez egy szellemi tanítás, de Ő tanítja a mi szellemünket. Ez előjön és feljön, és Ő segít ebben.

Köszönjük, hogy itt voltatok! Köszönjük az Úr jelenlétét, a Szent Szellem munkáit! Jövő héten találkozunk!

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

